

haal weer bederft door tot twee maal toe van „een ouwe kachel” te spreken, die eerst door den Harderwijker en later nog eens door een Volendammer visscher zou zijn opgehaald.)

Een uitzondering op de overige verhalen vormt de Friesche sage: *It witte wif fen de waed*, Het witte wijf van de wadden. Zij nadert in zooverre de in Bretagne gevolgde methode, waarvan ik sprak, dat het inheemsche taaleigen bekoring verleent aan een vertelling, die ook overigens boven de andere uitmunt. De heer S. van der Burg, die in Makkum notaris was, een goed kenner van het Friesch, heeft haar afgestaan. De locale kleur van het oude zeestadje Makkum is

uitstekend weergegeven. Door de nauwkeurige plaatsbeschrijving komt er hier leven in de teekening. Op die *Leagen-bolle*, de Leugenbank, onder 't gehoor van de „oude praatvaard”, heeft de verteller in zijn jeugd van „noodlots aanwijzingen” vernomen „voorspokerij, wilde lantaarns, gevilde veulens, het onderaardsche,” „met overtuiging en groote ernst.” Vooral wanneer het witte zeewijf onderwerp van gesprek was „hoorden men geen enkel grof woord, dan was er bij iedereen eerbiedige aandacht. Aan het verhaal werd niet getwijfeld, de waarheid ervan was buiten kijf.”

En om die door den verteller bewaarde „ernst en aandacht” is deze sage de beste van 't boek.

HENDRIKA KUYPER—VAN OORDT

IN DEN BLOEITIJD AFGESNEDEN

ZONDAGMIDDAG IS DE BEKENDE VLAAMSCHE dichteres, Alice Nahon, overleden aan de gevolgen van een langdurige, slepende ziekte. Zij was nauwelijks zeven en dertig jaar en heeft in haar korte leven veel geleden.

Toen zij negentien jaar was, werd zij zwaar ziek en moest in een sanatorium worden opgenomen, waar zij zes jaar heeft doorgebracht. Later verbleef zij achtereenvolgens in Zwitserland en Zuid-Frankrijk, steeds hopen op genezing. Den laatsten tijd vertoefde zij weer in Vlaanderen, zonder het zoo vurig gewenschte herstel te hebben gevonden.

Haar leven is een leven van veel toewijding geweest. Reeds op zeventienjarigen leeftijd was zij verpleegster in een ziekenhuis van haar geboortestad Antwerpen.

En het lijden, dat zoo overvloedig haar deel is geweest, heeft haar reeds zoo jong haar hart doen uiten in verzen, waarmede ze anderen heeft willen dienen. Deze liefde- en schoonheid-zoekende ziel in een broos lichaam heeft naar menschen gezocht, die naar haar wilden luisteren en met wie ze wilde wandelen door het moeilijke leven.

Onze medewerker Van Hulzen heeft in zijn mooie artikelen over haar, voorkomende in jaarg. 30, zoo treffend gezegd: „Teer is alles bij Alice Nahon, haar poëzie is als haar leven: teer.”

Zij zingt van zooveel schoons in de natuur, dat troosten moet een lijdende ziel.

Van lupienen, die ons in haar eenvoud zooveel te zeggen hebben.

Geen akker, die zóó poover staat,
Dat hij een greep lupienenzaad
Geen voedsel meer kan bieden.

Lupienen, 't zijn die gouden daän,
Die op verlaten velden staan
Van droeve en arme lieden.

Dies wil ik, dat mijn ziele zij,
Lupienenveld, zoo schoon als gij,
Verre van 't woelig leven;
Een grond, waar luttele vrucht gedijt,
Maar die zich langzaam voorbereidt,
Om rijken oogst te geven.

Van de kleine wereld in het slaapvertrek.

't Is goed, in 't eigen hert te kijken
Nog even vóór het slapengaan,
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeergedaan.

Overal laat ze de schoonheid zien, die zij zelf in het leven zag, en vindt er voor zichzelf en anderen Goddelijke leeringen in.

Geen, die zóó vermoeid van streven,
Geen, die zóó verborgen leeft,
Dat hij niets meer weg te geven,
Niets meer te verlangen heeft.

In de rijkste zonne-dagen,
In den zwartsten tegenspoed,
Altijd is er iets te vragen,
Altijd is er overvloed.

Iets te vragen, daar toch immer
Ziele draagt een stil gemis . . . ;
Iets te geven, daar toch nimmer
't Herte zonder geven is.

Het is alsof haar ziel bidt om geluk, om liefde, om blijheid. Heeft ze die waarlijk gevonden? In haar laatste bundel weerklinkt iets van den onrustigen geest van onzen tijd. Maar wij hebben toch hoop, dat zij, evenals haar leermeester Guido Gezelle, gekomen is tot den uitroep: „Heer, mijn hert is boos en schuldig, maar Gij zijt barmhertig” . . . en tot de geloofserkentenis: „Met 't kruis in top, zoo varen wij door 't werelddij ten hoogen hemel op.”

VOOR DE ZIEKEN

door Ds L. J. VAN LEEUWEN en Ds A. C. DIEDERIKS

Het is voor ons allen de vraag, of wij het kruis liefhebben. Of we ons kruis gaarne dragen. Dan alleen geeft het ons zegen. Dat gaat natuurlijk niet ineens, en dat gaat niet dadelijk geheel en al. Maar dat wordt ook niet van ons gevraagd. Dragen — moedig dragen — blijmoedig dragen, dat is de volgorde van het van kracht tot kracht steeds voortgaan.

Dat moeten we ons afvragen ook tijdens onze ziekte: of we naar God toegroeien, want daarop komt het in 't leven aan.

A. C. D.